

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Бургас, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети юли през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Яни Г. Гайдурлиев
Членове: Цвета Ж. Попова
Ангел Д. Гагашев

при участието на секретаря Лена Р. Димитрова
в присъствието на прокурора Христина Д. Дамянова
като разглежда докладваното от Цвета Ж. Попова Въззивно административно
наказателно дело № 20212100600537 по описа за 2021 година

С решение № 64 от 23.04.2021 г., постановено по НАХ дело № 1901/2021г., Бургаският районен съд признал обвиняемия М. А. К. с ЕГН ***** за невиновен за това, че на 7.11.2019 г. около 23:40 часа в гр. Бургас, ж.к. „Славейков“ до бл. 190 е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ****, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, наложена му със ЗППАМ № 19-0769-002109 от 26.09.2019 г., връчена му лично на 11.10.2019 г., влязла в сила на 26.10.2019 г., поради което и на основание чл. 304 НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК.

Срещу така постановеното решение е постъпил в законоустановения срок въззивен протест от прокурор при Районна прокуратура - гр. Бургас. Претендира се отмяна на съдебния акт и постановяване на ново решение, с което обвиняемият М. К. да бъде признат за виновен в извършването на

престъпление по чл. 343в, ал. 3 вр. ал. 1 НК и да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78а НК. В допълнително депозирано писмено изложение се развиват съображения за незаконосъобразност на съдебния акт, като се акцентира върху неспазване на разпоредбата на чл. 151 от Конституцията и липсата на основания за приложението на чл. 9, ал. 2 НК.

В съдебно заседание на въззивната инстанция представителят на Окръжна прокуратура - гр. Бургас моли да се потвърди атакувания акт на районния съд като правилен, законосъобразен и обоснован.

Защитникът адв. Андонов и обвиняемият К. също молят за потвърждаване на решението на първоинстанционния съд.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши цялостна проверка на правилността на атакуваното решение, прие следното:

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал районният съд правилно е изяснил фактическите положения.

Установено е, че на 30.08.2019 г. против обвиняемия М. К. бил съставен акт № 308705 за установяване на административно нарушение по чл. 186, ал. 7 и чл. 190, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДпП) за това, че управлявал моторно превозно средство с наложени наказания глоба с ел.фиш серия К, номер 2861145 от 7.07.2019 г. и фиш серия Н, № 941403 от 17.07.2019 г., които не били заплатени в срока за доброволно плащане.

На 26.09.2019 г. със Заповед № 19-0769-002109 на началник група в „Пътна полиция“ към ОДМВР - гр. Бургас спрямо М. К. била приложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до заплащане на дължимата глоба.

Съгласно чл. 172, ал. 3 от ЗДвП в случаите по чл. 171, т. 1, б. „д“ свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) се изнемва със съставянето на акта за установяване на административно нарушение, тоест преди да се издаде заповедта за прилагане на принудителната мярка. В случая при извършването на проверката на 30.08.2019 г. обвиняемият заявил на полицейския служител, че не носи в себе си СУМПС, за което също му бил съставен акт и му било наложено административно наказание глоба. На 11.10.2019 г., при връчване на препис от издадената заповед за прилагане на ПAM, обв. К. отново не предал свидетелството си за управление на моторно превозно средство със същото обяснение – не го носи в момента. Обвиняемият положил подпис на стр. 2 от ЗППAM, удостоверяващ получаването на препис от нея. Заповедта влязла в сила на 26.10.2019 г. (вж. АУАН - л. 23 от ДП, ЗППAM - л. 125 от ДП,

показания на свидетелката В. К. и заключение на извършената графическа експертиза - л. 106-109 от ДП).

Въпреки наложената ПАМ, на 7.11.2019 г. вечерта в гр. Бургас М. К. управлявал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ***, собственост на свидетеля А. Р.. Около 23:40 ч. автомобилът бил спрян за проверка в ж.к. „Славейков“ до бл. 190 от свидетелите П. Я. и К. И. - служители във Второ РУ, група „Опазване на обществения ред“. Първоначално и на тях обвиняемият казал, че не носи СУМПС. В 00:05 ч. на 8.11.2019 г. на мястото пристигнали свидетелите Д. К. и В. С. – мл. автоконтрольори в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - гр. Бургас. След направена справка в АИС-ПП те установили, че СУМПС на водача било обявено за отнето/иззето. При допълнителна справка констатирали, че на обвиняемия била връчена ЗППАМ №19-0769-002109 от 26.09.2019 г. въз основа на АУАН № 308705, като при съставянето на акта водачът не е дал СУМПС за проверка. Свид. С. съставил срещу обвиняемия акт № 308325 за установяване на нарушение по чл. 150а от ЗДвП, който М. К. подписал без възражения (л. 25 от ДП). Непосредствено след това обвиняемият доброволно предал свидетелството си за управление на моторно превозно средство (вж. протокол за доброволно предаване - л. 38 от ДП).

Изложената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от показанията на свидетелите П. Я., К. И., В. С., Д. К. и В. К., обясненията на обвиняемия и писмените доказателства, приложени по досъдебното производство. Самият обвиняем и неговият защитник не оспорват тези фактически положения.

За да е съставомерно деянието по чл. 343в, ал. 3 НК е необходимо да бъде установено, че на дееца има наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство и че в срока на изтърпяване на тази мярка деецът управлява превозното средство.

В случая е установено по несъмнен начин, че на 7.11.2019 г. обвиняемият К. е управлявал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № **. Към този момент той е търпял принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, наложена със ЗППАМ № 19-0769-002109/26.09.2019 г., независимо че фактически СУМПС не е било отнето/иззето. На 11.10.2019 г. обвиняемият е получил копие от заповедта и е имал ясни представи за приложената спрямо него ПАМ, поради което недобросъвестното му поведение (целенасоченото непредаване на свидетелството) не може да се противопостави на действието на заповедта.

Посочената ЗППАМ е била издадена на основание чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП, като принудителната мярка следвало да се прилага до заплащане на дължимата глоба. По делото е безспорно установено, че към 7.11.2019 г. обвиняемият не е бил платил наложените му глоби за извършени нарушения по ЗДвП.

С Решение № 3 от 23.03.2021 г. по к.д. № 11/2020 г. на Конституционния съд, влязло в сила на 3.04.2021 г., разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП е обявена за противоконституционна. В решението е посочено, че предвиденото в разпоредбата временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач всъщност не представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, защото не може да постигне целите на тази мярка. Отбелязано е още, че чрез оспорената разпоредба „законодателят ограничава упражняването на основни конституционни права на гражданите, с което цели да принуди длъжниците да платят наложените им по ЗДвП глоба, като заобикаля установения законов ред за тяхното събиране. Всяко ограничаване на основни конституционни права на гражданите, което има за цел да компенсира неспособността на държавата да изпълнява задълженията си, е недопустимо в правовата държава (Решение № 6 от 2013 г. по к.д. № 5/2013 г.). Обстоятелството, че държавата не може да изпълни задължението си по принудително събиране на наложените глоби, по никакъв начин не може да бъде основание за фактическо санкциониране на гражданите.“

Вярно е, че с разпоредбата на чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията на Република България е регламентирано правилото за действие на решението за противоконституционност занапред. Съгласно обаче задължителните предписания, дадени от Конституционния съд с решение № 3 от 28.04.2020 г. по к.д. № 5/2019 г., по отношение на заварените неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага, тоест макар и да не е отменен, този закон фактически не е част от приложимото право и няма правна сила. Посочена е и целта - „да се осуети постановяване на съдебни решения в противоречие с решението на Конституционния съд и следователно уронващи върховенството на Конституцията“.

Неприложимостта на обявената за противоконституционна разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП е настъпила в хода на настоящото производство, което не е приключило. Както беше посочено по-горе, налагането на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е обективен признак на състава на престъплението по чл. 343в, ал. 3 НК. След като в конкретния случай принудителната мярка се основава на противоконституционна разпоредба, то извършеното от обвиняемия К. деяние не съставлява престъпление. Затова районният съд правилно е приложил закона, като е признал обвиняемия за невинен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение.

С оглед на изложените съображения и като не намери основание за отмяна на атакуваното решение, настоящият съдебен състав прие, че същото следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 378, ал. 5 вр. чл. 338 от НПК,

СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 64 от 23.04.2021 г., постановено по НАХД
№ 1901/2021 г. по описа на Бургаския районен съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____